

Bilag 11
til Betænkningen.

Forslag til Ændring af Forsorgslovens § 274.

Til § 274 føjes som nyt Stykke:

»Stk. 4. I de Tilfælde, hvor en Kommune yder Sygepleje saavel til trængende som ikke-trængende, samt endvidere i de Tilfælde, hvor en Kommune i Medfør af § 33 har sluttet Overenskomst med en Sygekasse, Menighedspleje, privat Sygeplejeforening, Nabokommune eller lign. om Udførelsen af kommunal Sygepleje, og Sygeplejen af disse ydes uden Hensyn til Trang, er Kommunen berettiget til at anmelde til mellemkommunal Refusion $\frac{2}{3}$ af et Beløb, der udgør 50 Øre pr. Indbygger i Kommunen ved sidste almindelige Folketælling, dog aldrig mere end $\frac{2}{3}$ af det Beløb, der efter § 33, 2. Punktum, er godkendt som Kommunens Tilskud til vedkommende Organ for Overtagelsen af Kommunens Pligt efter Stk. 1.«

Bemærkninger.

Ved Forsorgslovens § 33 er det paalagt Kommunalbestyrelserne at drage Omsorg for en forsvarlig Ordning af *Sygeplejen i Kommunen*, og der er givet Anvisning paa, at der herom kan sluttet Overenskomst med Sygekasser, Menighedsplejer, private Sygeplejeforeninger, Nabokommuner eller lign. Ordningen skal godkendes for Landkommunernes Vedkommende af Amsraadet og for de andre Kommuners Vedkommende af Socialministeren.

Det bestemmes dernæst i § 274, at det sociale Udvalg om fornødent og særlig, hvor Sygehusindlæggelse i saa Fald kan undgaas, er forpligtet til i Trangstilfælde efter en Læges Rekvisition at yde kommunal Sygepleje. Under Hensyn til Udtrykket »i *Trangstilfælde*« og til, at der efter Forsorgsloven — bortset fra særlige Undtagelser, hvor der er fastsat Trangsgrenser — kun ydes Hjælp til trængende, kan herefter kun de Udgifter til Sygepleje, der medgaar til *trængende*, anmeldes til mellemkommunal Refusion. Dette maa medføre, at der i hvert enkelt Tilfælde maa foretages en Trangsbedømmelse, og det er følt som en overflødig Vanskelighed for de Kommuner, der har ordnet sig med en Sygeplejeforening eller lignende, og hvor Kommunens Vederlag i Overenskomsten er opgjort til et rundt Beløb. Den samme Vanskelighed kommer frem i de — formentlig meget faa — Tilfælde, hvor Kommunen vel direkte yder kommunal Sygepleje, men hvor denne Hjælp ogsaa ydes til ikke-trængende.

Formanden for De samvirkende Sogneraadsforeninger har paa det af Foreningerne den 15. December 1934 afholdte Delegeretmøde under Aflæggelse af Aarsberetningen draget dette Spørgsmaal frem, idet han bl. a. udtalte, at den økonomiske Side af Sagen efter hans Skøn mest praktisk ordnedes saaledes, at Sognekommunerne faar Ret til paa Opgørelsen til mellemkommunal Refusion at opføre et ensartet Beløb pr. Indbygger som Udgift til kommunal Sygepleje. Angaaende dette Beløbs Størrelse bemærkede Formanden, at det jo kan ansættes saa beskedent, at den enkelte Kommune ikke tjener derved, men dog paa den anden Side saa højt, at Beløbet nogenlunde svarer til Kommunens Udgifter til kommunal Sygepleje.